

עין משפט
גרי מצוה

צא:

מי שהיה נשוי פרק עשירי כתובות

מסורת הש"ס

כך מועטין ונתרבו וכו' בהן יורשין. פי' כקונטרס וחולקין נשוא וכן פי' ר"ח וע"ג דכרשי מי שמת (כ"ג דף קט"ו: ושם) גבי נכסים מועטים הדבנות זיונו והכנסים ישאלו על הפתחים אמרין דנין מועטין והבנות זיונו מרובין ונתמעטו ד' ירשו והבנות זיונו ולא אמרין מועטים ומתרו ככר זכו וכן אמר הבנות דלאמר הכל דזכו בני כמותה הקטנה לחלוק נשוא היינו משום דכלל דוכתא אולינן טפי נתר נחלה דלורייתא ועוד מפרש רבי כס שמרובין ונתמעטו זכו בהן יורשין פי' בני כמותה גדולה כן מועטין ונתרבו זכו בהן יורשין בני כמותה גדולה וע"ג דאולינן נחלה נתר תקנתא דרבינן טפי נחלה משום דלע"ג דאולינן נתר תקנתא דרבינן הכא לא מיעקד נחלה דלורייתא אכל התא זו אולת נחלה תקנתא דרבינן מיעקד לגמרי נחלה דלורייתא ולא ירשו הכנס כלל. מ"ר:

א"כ א"כ מ"י פ"ה ה"ל מלוט וליה ל' ט' פתח פ"ה ג' ד' ט"ע ח"ת י' ק"ד פ"ה: י"ב ג' ד' מ"י ט"ע ה"ל י' ט"ע ט"ע ט"ע ט"ע י' ק"ד פ"ה: י"ג ה' ט"ע ט"ע ט"ע ט"ע י' ק"ד פ"ה: י"ד ה' ט"ע ט"ע ט"ע ט"ע י' ק"ד פ"ה:

תוספות ר"ד

ונתמעטו זכו בהן יורשין כמותה כן מרובה כן מועטין ונתרבו זכו בהן יורשי כמותה מועטת ונתמעטו זכו בהן יורשין פי' בני כמותה גדולה כן מועטין ונתרבו זכו בהן יורשין בני כמותה גדולה וע"ג דאולינן נחלה נתר תקנתא דרבינן טפי נחלה משום דלע"ג דאולינן נתר תקנתא דרבינן הכא לא מיעקד נחלה דלורייתא אכל התא זו אולת נחלה תקנתא דרבינן מיעקד לגמרי נחלה דלורייתא ולא ירשו הכנס כלל. מ"ר:

וכו כסן. יורשי כמותה הקטנה לחלוק הכל נשוא ובשעת מיתה לא הוה נשוא מותר: מסקי ביה. נשים זו: שקל. לוקח אלפא זוי: אי שויה לך. היא חדא לקבלה נשוא שקל ותמיח לי את זו: ואיסתלק. מתרוויחו: היינו מסני. מממני' מניין למיגמר האי דיעא דלא מלי טעין ליה האי לוקח הכי שהיה מעלה על דמיה: איס ליה פסידא. לבני כמותה הקטנה בהעלותן של אלו: ועירפא בכמה כפיון. הכי לוקח זה מכרה לנושה באלף זה לפלומו מחוירו וחזר לנ"ד לנכסו לו שטר טירפא על זה שמכרה לו בחמירות והכי טרפופה ממנו דמיי אלף זה שהיה מחויב בכמה כפיון ליה טירפא כאלפא כשעור החוב או נה' מלה שהי כן קנאה ממנו: קטניו דארעא. שדות קטנות: מלוה על הימונים לפרוע חוב אכיון. מלוה כבוד אכיון אלף לבית דין (א) לנפון אכיון אלף מלוה עשה מפורשת על כן קנאה מלוה עשה מעולם היא כפוסה וכלולב אלף מלוה בעלמא דרבינן: דין קא טרף. שנסכי הלואה שחשבונו לו: דלא אמרו ליה. כשפרעו את הראשונים: דמי קטניא. כשאר מנר ולא כפריעת החוב: דוכנה לנכסיה דאימיה. שהיתה נשואה לחסר ומכר כמותה נמיי בעלה: נכסיה נכסיה. דבר קטניא. מפני שהיא שפך שמה תמות יורשנה בעלה או אפילו ימות בעלה בחייה שמה ימות הכן בחייה ולא מנא הוכות לדיו ואין ללוקח בה כלום דלא היה זה לשונו: אל' אי אפס אימא וקא מערערא לא מפנינא לך. והמעט לא אחויר לך דשלא בחמירות אני מוכר לך: אפס אימא וקא מערערא. לומר אני מתת אחי עומד ואטלנו ואף המעט לא אחויר דשלא בחמירות קבירת וקבילת: אחריות דנפשי. אם יבא הוא ויערער דני הוא שחיוור לו עמתי ונתי דני דחור נמכרת הקרקע דאין אדם מקנה דבר שלא זכה בו כדמ"י (ב"מ דף טו.) מה שאירש מאנא מכור לך דאמר כלום. והא לא דמיא לגזול עדה ומכרה ומור ולקחה בעבדים הראשונים דק"ל זה (טו:) מה מנר רשון לשני כל זכות שטרם ילדו דהתם לקחה דוקא דטרמ אצמרה וזונה כי היכי דליקוט ציינומיה עס לוקח אכל נפלה לו צירישה אמרין הסם ירושה ממלאל הוה ולא טרמ למיקס ציינומיה וחזר נמכרתי ומחירי המעות. לון אחר דזנה לכמותה דאימיה בטובת הגאה שדה שיימד אציו לנמו לכמותה ומת ונפלו נכסים לפני זה

תוספות ר"ד

וכו כסן. יורשי כמותה הקטנה לחלוק הכל נשוא ובשעת מיתה לא הוה נשוא מותר: מסקי ביה. נשים זו: שקל. לוקח אלפא זוי: אי שויה לך. היא חדא לקבלה נשוא שקל ותמיח לי את זו: ואיסתלק. מתרוויחו: היינו מסני. מממני' מניין למיגמר האי דיעא דלא מלי טעין ליה האי לוקח הכי שהיה מעלה על דמיה: איס ליה פסידא. לבני כמותה הקטנה בהעלותן של אלו: ועירפא בכמה כפיון. הכי לוקח זה מכרה לנושה באלף זה לפלומו מחוירו וחזר לנ"ד לנכסו לו שטר טירפא על זה שמכרה לו בחמירות והכי טרפופה ממנו דמיי אלף זה שהיה מחויב בכמה כפיון ליה טירפא כאלפא כשעור החוב או נה' מלה שהי כן קנאה ממנו: קטניו דארעא. שדות קטנות: מלוה על הימונים לפרוע חוב אכיון. מלוה כבוד אכיון אלף לבית דין (א) לנפון אכיון אלף מלוה עשה מפורשת על כן קנאה מלוה עשה מעולם היא כפוסה וכלולב אלף מלוה בעלמא דרבינן: דין קא טרף. שנסכי הלואה שחשבונו לו: דלא אמרו ליה. כשפרעו את הראשונים: דמי קטניא. כשאר מנר ולא כפריעת החוב: דוכנה לנכסיה דאימיה. שהיתה נשואה לחסר ומכר כמותה נמיי בעלה: נכסיה נכסיה. דבר קטניא. מפני שהיא שפך שמה תמות יורשנה בעלה או אפילו ימות בעלה בחייה שמה ימות הכן בחייה ולא מנא הוכות לדיו ואין ללוקח בה כלום דלא היה זה לשונו: אל' אי אפס אימא וקא מערערא לא מפנינא לך. והמעט לא אחויר לך דשלא בחמירות אני מוכר לך: אפס אימא וקא מערערא. לומר אני מתת אחי עומד ואטלנו ואף המעט לא אחויר דשלא בחמירות קבירת וקבילת: אחריות דנפשי. אם יבא הוא ויערער דני הוא שחיוור לו עמתי ונתי דני דחור נמכרת הקרקע דאין אדם מקנה דבר שלא זכה בו כדמ"י (ב"מ דף טו.) מה שאירש מאנא מכור לך דאמר כלום. והא לא דמיא לגזול עדה ומכרה ומור ולקחה בעבדים הראשונים דק"ל זה (טו:) מה מנר רשון לשני כל זכות שטרם ילדו דהתם לקחה דוקא דטרמ אצמרה וזונה כי היכי דליקוט ציינומיה עס לוקח אכל נפלה לו צירישה אמרין הסם ירושה ממלאל הוה ולא טרמ למיקס ציינומיה וחזר נמכרתי ומחירי המעות. לון אחר דזנה לכמותה דאימיה בטובת הגאה שדה שיימד אציו לנמו לכמותה ומת ונפלו נכסים לפני זה

תוספות ר"ד

וכו כסן. יורשי כמותה הקטנה לחלוק הכל נשוא ובשעת מיתה לא הוה נשוא מותר: מסקי ביה. נשים זו: שקל. לוקח אלפא זוי: אי שויה לך. היא חדא לקבלה נשוא שקל ותמיח לי את זו: ואיסתלק. מתרוויחו: היינו מסני. מממני' מניין למיגמר האי דיעא דלא מלי טעין ליה האי לוקח הכי שהיה מעלה על דמיה: איס ליה פסידא. לבני כמותה הקטנה בהעלותן של אלו: ועירפא בכמה כפיון. הכי לוקח זה מכרה לנושה באלף זה לפלומו מחוירו וחזר לנ"ד לנכסו לו שטר טירפא על זה שמכרה לו בחמירות והכי טרפופה ממנו דמיי אלף זה שהיה מחויב בכמה כפיון ליה טירפא כאלפא כשעור החוב או נה' מלה שהי כן קנאה ממנו: קטניו דארעא. שדות קטנות: מלוה על הימונים לפרוע חוב אכיון. מלוה כבוד אכיון אלף לבית דין (א) לנפון אכיון אלף מלוה עשה מפורשת על כן קנאה מלוה עשה מעולם היא כפוסה וכלולב אלף מלוה בעלמא דרבינן: דין קא טרף. שנסכי הלואה שחשבונו לו: דלא אמרו ליה. כשפרעו את הראשונים: דמי קטניא. כשאר מנר ולא כפריעת החוב: דוכנה לנכסיה דאימיה. שהיתה נשואה לחסר ומכר כמותה נמיי בעלה: נכסיה נכסיה. דבר קטניא. מפני שהיא שפך שמה תמות יורשנה בעלה או אפילו ימות בעלה בחייה שמה ימות הכן בחייה ולא מנא הוכות לדיו ואין ללוקח בה כלום דלא היה זה לשונו: אל' אי אפס אימא וקא מערערא לא מפנינא לך. והמעט לא אחויר לך דשלא בחמירות אני מוכר לך: אפס אימא וקא מערערא. לומר אני מתת אחי עומד ואטלנו ואף המעט לא אחויר דשלא בחמירות קבירת וקבילת: אחריות דנפשי. אם יבא הוא ויערער דני הוא שחיוור לו עמתי ונתי דני דחור נמכרת הקרקע דאין אדם מקנה דבר שלא זכה בו כדמ"י (ב"מ דף טו.) מה שאירש מאנא מכור לך דאמר כלום. והא לא דמיא לגזול עדה ומכרה ומור ולקחה בעבדים הראשונים דק"ל זה (טו:) מה מנר רשון לשני כל זכות שטרם ילדו דהתם לקחה דוקא דטרמ אצמרה וזונה כי היכי דליקוט ציינומיה עס לוקח אכל נפלה לו צירישה אמרין הסם ירושה ממלאל הוה ולא טרמ למיקס ציינומיה וחזר נמכרתי ומחירי המעות. לון אחר דזנה לכמותה דאימיה בטובת הגאה שדה שיימד אציו לנמו לכמותה ומת ונפלו נכסים לפני זה

היו נשואים על נכסי יורשין וכו' בהן יורשין פי' בני כמותה גדולה כן מועטין ונתרבו זכו בהן יורשין בני כמותה גדולה וע"ג דאולינן נחלה נתר תקנתא דרבינן טפי נחלה משום דלע"ג דאולינן נתר תקנתא דרבינן הכא לא מיעקד נחלה דלורייתא אכל התא זו אולת נחלה תקנתא דרבינן מיעקד לגמרי נחלה דלורייתא ולא ירשו הכנס כלל. מ"ר: